

Prolog

„Tetovirao si se?”

Sad već treći put pitam Holdera isto pitanje jer stvarno ne mogu vjerovati. To mu nije nimalo nalik. Pogotovo zato što ga nisam *ja* na to nagovorio.

„Bože, Daniele”, zastenje s drugog kraja veze. „Prestani. I prestani me ispitivati zašto sam to učinio.”

„Mene čudi ono što si dao istetovirati. *Bez nade*. To zvuči jako depresivno. No priznajem da sam impresioniran.”

„Moram ići. Javim se krajem tjedna.”

Zastenjem u mobitel. „Bože, ovo je čisto sranje, stari. Ot- kad si se ti odselio, jedino dobro u ovoj školskoj godini je peti sat.”

„Što se događa na petom satu?” pita Holder.

„Ništa. Zaboravili su me upisati na taj predmet pa se sva- ki dan skrivam u domarevom spremištu cijeli jedan sat.”

Holder prasne u smijeh. Shvatim dok slušam njegov smi- jeh da ga sad prvi put čujem kako se smije u dva mjeseca

koliko je prošlo od Lesine smrti. Možda će selidba u Austin za njega zapravo biti korisna.

Zvono zazvoni i stavim telefon između zida i ramena, presavijem jaknu, a zatim je bacim na pod domareva spremišta. Ugasim svjetlo. „Čujemo se poslije. Vrijeme je za spavanje.“

„Čujemo se“, kaže Holder.

Završim poziv i namjestim alarm za pedeset minuta poslije, a zatim odložim mobitel na ormarić. Spustim se na pod i legnem. Zatvorim oči i razmišljam o tome kako je ova godina obično sranje. Užasno mi je to što Holder prolazi kroz ono što mora prolaziti, a ja ne mogu učiniti baš ništa u vezi s tim. Meni nitko jako blizak još nije umro, a pogotovo netko tako blizak kao sestra. I to sestra blizanka, da budem točan.

Ni ne pokušavam mu dijeliti savjete i mislim da mu se to sviđa. Mislim da mu je sada potrebno da se ja i dalje ponašam kao ja jer nitko drugi u ovoj proklesoj školi nema pojma kako se ponašati u njegovu društvu. Da svi oni nisu takvi praznoglavi šupci, on bi vjerojatno još bio ovdje i u školi ne bi bilo ni upola toliko odvratno kao sada.

A odvratno je. Svi su ovdje odvratni i sve ih mrzim. Mrzim sve osim Holdera, a oni su razlog zašto on više nije ovdje.

Ispružim noge i prekrížim gležnjeve, a zatim sklopim ruke preko očiju. Barem imam taj peti sat.

Peti sat je super.

Oči mi se naglo otvore i zastenjem kad nešto sleti na mene. Čujem zvuk vrata kako se zatvaraju uz tresak.

Koji vrag?

Stavim ruke na ono što je palo na mene, što god to bilo, i počnem to micati sa sebe kad mi ruke okrznu glavu punu mekane kose.

Je li to ljudsko biće?

Djevojka?

Neka cura je upravo pala na mene. U domarevu spremištu. I ona plače.

„Tko si pak sad ti?” pitam oprezno. Tko god bila, pokušava se odgurnuti od mene, ali čini se da se oboje svaki put okrećemo u istu stranu. Pridignem se i pokušam je odmaknuti sa strane, ali glave nam se sudare.

„Sranje”, kaže ona.

Bacim se na svoj improvizirani jastuk i uhvatim se za čelo. „Oprosti”, promrmljam.

Ovoga se puta nijedno od nas ne pomakne. Čujem je kako šmrca, suzdržava se da ne zaplače. Ne mogu vidjeti ni dva prsta ispred sebe jer je svjetlo još uvijek ugašeno, ali odjednom mi više ne smeta što je još na meni jer miriše nevjerojatno dobro.

„Mislim da sam se izgubila”, kaže. „Mislila sam da je ovo ulaz u wc.”

Odmahnem glavom, iako znam da ona to ne može vidjeti. „Nije ovo wc”, kažem. „Ali zašto plačeš? Ozlijedila si se kad si pala?”

Osjetim kako joj je cijelo tijelo uzdahnulo na meni, a iako nemam pojma tko je ona, ni kako izgleda, osjećam tugu u njoj i ja se zauzvrat malo rastužim. Nisam siguran kako se to dogodilo, ali ruke mi se krenu ovijati oko nje, a njezin se obraz priljubi na moja prsa. U roku od pet sekundi, prijeđemo iz ekstremno nelagodnog, do na neki način ugodnog stanja, kao da ovo radimo stalno.

Osjećaj je čudan i normalan i seksi i tužan i stran, a ja je stvarno ne želim pustiti. Nekako je euforično, kao da smo u nekoj bajci. Kao da je ona Zvončica, a ja Petar Pan.

Ne, čekaj. Ne želim biti Petar Pan.

Možda bi ona mogla biti Pepeljuga, a ja njezin princ na bijelom konju.

Da, da, ta mi se maštarija više sviđa. Pepeljuga je seksi, onako siromašna i znojna, dok crnči za štednjakom. Također dobro izgleda u haljini za bal. A nije na odmet spomenuti ni to što smo se sreli u spremištu za metle. Vrlo prikladno.

Osjećam kako podiže ruku prema licu, vjerojatno da obriše suzu. „Mrzim ih,” kaže jedva čujnim glasom.

„Koga?” pitam.

„Sve,” odgovori. „Mrzim ih sve.”

Zatvaram oči, podižem ruku i pomilujem je po kosi, pokušavajući je utješiti. *Konačno netko tko kuži*. Nisam siguran zašto mrzi sve, ali imam osjećaj da ima prilično legitiman razlog. „I ja ih sve mrzim, Pepeljugo.” Ona se tiho nasmije, vjerojatno zbunjena jer sam je upravo nazvao Pepeljugom. Ne znam što ju je točno nasmijalo, ali barem više ne plače.

Njezin je smijeh opojan i pokušavam smisliti kako je opet nasmijati. Dok smišljam nešto smiješno što bih joj rekao, ona odmakne svoje lice s mojih prsa, no zatim se privije uz mene. Nisam se ni snašao, a već osjećam njezine usne na svojim i nisam siguran trebam li je odgurnuti ili navaliti na nju. Podižem polako ruke prema njenom licu, ali ona se brzo povlači, jednakom brzinom kao što me poljubila.

„Žao mi je,” kaže. „Moram ići.” Stavlja dlanove pored mene na pod i počinje se pridizati, ali obuhvatim joj lice dlanovima i povlačim je natrag na mene.

„Ne”, kažem. Ponovno približavam naše usne i ljubim je. Držim naše usne čvrsto spojene dok je spuštam na bok i privlačim k sebi tako da joj je glava naslonjena na moju jaknu. Dah joj ima miris voćnih karamela i tjera me da je ljubim i ljubim sve dok ne uspijem identificirati svaki pojedini okus.

Njena ruka dotakne moju i čvrsto je steže dok moj jezik klizi u njena usta. Ovo, na vrhu njezinog jezika, trebala bi biti jagoda.

Drži dlan na mojoj ruci, povremeno ga pomičući na moj zatiljak, a zatim ga vraća na moju ruku. Držim ruku na njezinom struku, nijednom je ne pomičući da dodirnem bilo koji drugi dio nje. Jedino što istražujemo su naša usta. Ljubimo se bez glasa. Ljubimo se dok se ne oglasi alarm na mom mobitelu. Unatoč buci, nijedno od nas ne prekida poljubac. Čak ni ne oklijevamo. Ljubimo se još dobru minutu dok ne zazvoni zvono vani u hodniku i odjednom se ormarići zatvaraju uz tresak, ljudi razgovaraju i sve u vezi s našim trenutkom ukradu nam svi ti nezgodni školski vanjski faktori.

Zaustavim usne na njezinima, a zatim se polako odmaknem.

„Moram ići na sat”, prošapće.

Kimnem, iako znam da me ne može vidjeti. „I ja”, uzvratim.

Počinje se odmicati od mene. Kad se preokrenem na leđa, osjetim kako mi se primiče. Njezina usta još jednom nakratko susretnu moja, a zatim se odmakne i ustane. Čim otvori vrata, svjetlo iz hodnika prelije se u prostoriju pa čvrsto zatvorim oči te ih prekrijem rukom.

Čujem kako se za njom zatvaraju vrata i do trenutka kad se priviknem na svjetlo, ono opet iščezne.

Glasno uzdahnem. I ostanem na podu dok mi se ne stiša tjelesna reakcija na nju. Nemam blagog pojma tko je ona, ni kako je završila ovdje, ali molim Boga da se vrati. Stvarno mi očajnički treba još ovoga.

Nije se vratila sljedećeg dana. Ni dana nakon sljedećeg. Zapravo, danas je točno tjedan dana otkad mi je doslovno pala u ruke i već mislim da je možda taj cijeli dan bio samo san. No probdio sam skoro cijelu noć prije tog susreta. Gledao sam s Chunk filmove o zombijima, ali iako sam spavao samo dva sata, nisam siguran da bih tako nešto mogao izmisliti. Moje maštarije obično nisu tako zabavne.

Vratila se ona ili ne, ja još uvijek nemam peti sat i dok to netko ne razotkrije, ja ću se i dalje skrivati ovdje. Zapravo sam sinoć previše spavao pa nisam umoran. Izvadim mobitel da pošaljem Holderu poruku kad se vrata spremišta počnu otvarati.

„Hej, mali, jesi li unutra?” čujem je kako šapće.

Srce mi se istog časa ubrza i ne znam je li to zato što se vratila ili zato što je svjetlo upaljeno, a ja nisam baš siguran želim li vidjeti kako ona izgleda kad otvori ova vrata.

„Tu sam”, kažem.

Vrata su još uvijek samo odškrinuta. Gurne ruku unutra i pipa dok ne nađe prekidač za svjetlo, a zatim ga ugasi. Vrata se otvore i ona se ušulja u prostoriju, a zatim ih brzo zatvori za sobom.

„Smijem li se skrivati s tobom?” pita me. Glas joj je malo drukčiji nego prije. Zvuči sretnije.

„Danas ne plačeš”, kažem.

Osjećam kako mi se približava. Okrznem mi nogu i znam da je shvatila da sjedim na ormariću pa pipa naokolo dok ne nađe prazno mjesto. Odgurne se rukama i sjedne kraj mene.

„Danas nisam tužna”, kaže, a glas joj je ovoga puta puno bliže.

„Odlično.” Nekoliko sekundi traje tišina, ali nije neugodno. Ne znam zašto se vratila, i zašto joj je trebalo tjedan dana, ali drago mi je da je tu.

„Zašto si bio ovdje prošli tjedan?” pita me. „I zašto si sada ovdje?”

„Nekakva zbrka s rasporedom. Nisu me rasporedili na peti sat pa se skrivam ovdje u nadi da to nitko u tajništvu neće primijetiti.”

Ona se nasmije. „Mudro.”

„Aha.”

Šutimo još otprilike minutu. Rukama se držimo za rub ormarića i svaki put kad ona zamahne nogama, prsti joj jedva primjetno dodirnu moje. Na kraju ja stavim svoj dlan na vrh njezinog i povučem nam ruke u svoje krilo. Čini se čudno što je samo tako zgrabim za ruku, ali prošli smo se tjedan zapravo mazili *točno* petnaest minuta pa je držanje za ruku zapravo korak ispod na ljestvici.

Ona ispreplete svoje prste s mojima i dlanovi nam se sretanu, a ja zatim sklopim prste iznad njezinih. „Ovo je lijepo”, kaže ona. „Nikad još nisam nikoga držala za ruku.”

Smrznem se.

Koliko ona uopće ima godina?

„Nisi valjda još u osmom razredu?”

Ona se opet nasmije. „Bože, ne. Samo nikad nikoga nisam držala za ruku. Čini se da su dečki s kojima sam bila zaboravili taj dio. Ali lijepo je. Sviđa mi se.”

„Aha”, složim se. „Lijepo je.”

„Čekaj”, kaže ona. „Ti nisi još u osmom razredu, je li?”

„Ne, nisam još”, odgovorim.

Ona mahne nogom na stranu i lupne me, a zatim se oboje nasmijemo.

„Ovo je malo čudno, zar ne?” pita me.

„Razjasni. Puno toga se može smatrati čudnim, pa ne znam točno o čemu govoriš.”

Osjećam kako sleže ramenima. „Ne znam. Ovo. Mi. Ljubimo se i razgovaramo se i držimo se za ruke, a ne znamo kako ono drugo uopće izgleda.”

„Ja stvarno jako dobro izgledam”, kažem.

Ona se smije.

„Ozbiljno ti kažem. Da me sad možeš vidjeti, pala bi na koljena i preklinjala me da ti budem dečko tako da se možeš hvaliti po školi.”

„Teško”, kaže. „Imati dečka nije moj đir. To je precijenjeno.”

„Ako se ne držiš za ruke i dečki nisu tvoj đir, što onda *jest* tvoj đir?”

Ona uzdahne. „Zapravo skoro sve drugo. Imam prilično lošu reputaciju, znaš. Zapravo, moguće je da smo se nas dvoje već seksali, a da toga uopće nismo svjesni.”

„Nije moguće. Ti bi se mene sjetila.”

Ona se opet smije, i koliko god mi je zabavno razgovarati s njom, taj smijeh me tjera da je poželim povući na pod sa sobom i ne raditi ništa nego je samo opet ljubiti.

„Stvarno si zgodan?” pita me sumnjičavo.

„Užasno sam zgodan”, odgovorim.

„Daj da pogodim. Tamna kosa, smeđe oči, nabildani trbušnjaci, bijeli zubi, odjeća marke Abercrombie & Fitch.”

„Blizu si”, kažem. „*Svijetlosmeđa* kosa, oči si pogodila, i trbušnjake i zube, ali nosim samo American Eagle Outfitters.”

„Impresivno”, kaže.

„Sad sam ja na redu”, kažem. „Gusta plava kosa, velike plave oči, preslatka mala bijela haljina s odgovarajućom kapi-com, nebesko plava koža i nešto si viša od pola metra.”

Ona se glasno nasmije. „Pališ se na Štrumfetu?”

„Sve bih dao da mi barem da šansu.”

Ona se još uvijek smije i od zvuka njezina smijeha zaboli me srce. Boli me jer stvarno želim znati tko je ta cura, ali znam da kad to saznam, vjerojatno je neću željeti onako kako je želim upravo sada.

Ona udahne nakon što joj se smijeh utiša i zatim u prostoriji zavlada tišina. Tako je tiho da je skoro neugodno.

„Neću se više vraćati ovamo”, kaže ona tiho.

Stisnem joj ruku, iznenađen tugom koju sam osjetio u tom priznanju.

„Selim se. Ne odmah sada, ali uskoro. Ovog ljeta. Samo mislim da bi bilo blesavo da se vraćam ovamo, jer bi na kraju morali upaliti svjetlo, ili bi nam izletjelo kako se zovemo, a jednostavno mislim da ne želim znati tko si.”

Pomilujem joj palcem ruku. „Zašto si se onda danas vratila?”

Ona tiho uzdahne. „Željela sam ti zahvaliti.”

Tiho se nasmijem. „Za što? Za to što sam te poljubio? Pa samo sam to učinio.”

„Da”, kaže ona kao da je to samo po sebi jasno. „Točno. Za to što si me poljubio. Što si me *samo* poljubio. Znaš li otkad mene nijedan dečko nije *samo* poljubio? Nakon onog prošlog tjedna, pokušala sam se sjetiti, ali nisam uspjela. Svaki put kad bi me neki dečko poljubio, uvijek se silno žurio navaliti na ono što dolazi nakon ljubljenja, tako da mislim da si nitko prije nije uzeo vremena da me pošteno, *iskreno* poljubi.”

Odmahnem glavom. „To je stvarno depresivno”, kažem. „Ali nemoj imati previše vjere u mene. I ja sam poznat po tome što projurim kroz taj dio. Samo nisam prošlog tjedna žurio s tim zato što se stvarno fenomenalno ljubiš.”

„Da”, kaže ona samouvjereno. „Znam. Zamisli kakav bi tek bio osjećaj voljeti me.”

Progutam knedl koji mi se odjednom stvorio u grlu. „Vjeruj mi, znam. Već točno sedam dana.”

Njezina se noga kojom dodiruje moju prestane njihati. Ne znam je li joj možda neugodno zbog mog komentara.

„Znaš što je još tužno?” pita. „Nitko nikad nije vodio ljubav sa mnom.”

Ovaj razgovor ide u čudnom smjeru. To mi je već jasno.

„Mlada si. Ima za to puno vremena. Nevinost je zapravo nešto na što se mnogi pale, pa se nemaš zašto brinuti.”

Ona se smije, ali ovoga je puta to tužan smijeh.

Čudno kako već mogu razlikovati vrste njezina smijeha.

„Ja totalno nisam djevica”, kaže. „Zato to i jest tužno. Jako sam vješta kad je riječ o seksu, ali kad se osvrnem... Nijednog od njih nisam voljela. I nijedan od njih nije volio mene. Ponekad se pitam je li seks s nekim tko te zapravo voli drukčiji? Bolji?”

Razmislim o njezinom pitanju i shvatim da nemam odgovor na njega. Ni ja nisam nikad nikog volio. „Dobro pitanje”, kažem. „Nekako je tužno da smo se oboje upuštali u seks, koliko mi se čini više puta, ali nijedno od nas nije voljelo onoga s kim je to učinio. To dosta govori o nama, slažeš se?”

„Da”, kaže ona tiho. „Stvarno dosta govori. Puno tužne istine.”

Neko vrijeme je tišina, a ja je još držim za ruku. Ne mogu prestati razmišljati o činjenici da je nitko nikad nije držao za ruku. To me ponuka da se zapitam jesam li se *ja* držao za ruku s ijednom djevojkom s kojom sam se seksao. Nije ih bilo more, ali bilo ih je dovoljno da bih se trebao sjetiti jesam li neku od njih držao za ruku.

„Ja sam možda jedan od tih dečki”, priznam, iako me sram. „Ne sjećam se da sam ikad neku djevojku držao za ruku.”

„Držiš mene”, kaže ona.

Polako kimnem. „To je točno.”

Nekoliko trenutaka tišine prođe prije nego što ona opet prozbori.

„Što ako odem odavde za četrdeset pet minuta i nikad više u životu neću nijednog dečka držati za ruku? Što ako prođem kroz život ovakva kakva sam sada? Što ako me dečki nastave uzimati zdravo za gotovo i ja ne učinim ništa da to promijenim i u životu imam obilje seksa, ali nikad ne saznam kako je to voditi ljubav?”

„Onda to nemoj raditi. Nađi si nekog dobrog dečka i sveži ga i vodi ljubav s njim svaku noć.”

Ona zastenje. „Užasavam se toga. I bez obzira na to koliko bih željela znati razliku između vođenja ljubavi i seksa...”

zato što sam striktno protiv veza, vjerujem da to nikako neću moći otkriti.”

Neko vrijeme razmišljam o njezinom komentaru. Čudno mi je to sve, jer ona pomalo zvuči kao ženska verzija mene. Nisam siguran da sam jednako protiv veza kao ona, ali definitivno nikad nisam nijednoj djevojci rekao da je volim i iskreno se nadam da se to neće dogoditi još dugo.

„Stvarno se više nikad nećeš vratiti?” pitam je.

„Stvarno se više neću vratiti”, kaže ona.

Pustim joj ruku i stisnem dlanove na ormarić pa skočim dolje. Pomaknem se i stanem pred nju, a zatim stavim ruke sa svake strane njezinog tijela. „Hajdemo odmah razriješiti našu dilemu.”

Ona se nagne natrag. „Koju dilemu?”

Pomaknem ruke i stavim ih na njezine bokove, a zatim je povučem k sebi. „Imamo dobrih četrdeset pet minuta na raspolaganju. Prilično sam siguran da mogu voditi ljubav s tobom u tih četrdeset pet minuta. Možemo vidjeti kako je i ima li uopće smisla u budućnosti baktati se s vezama. Tako da kad odeš odavde, više nećeš morati brinuti o tome kako ne znaš kako je to.”

Ona se nervozno nasmije, a zatim se opet nagne prema meni. „Kako možeš voditi ljubav s nekim u koga nisi zaljubljen?”

Nagnem se naprijed dok mi usta nisu kraj njezinog uha. „Pretvarat ćemo se.”

Čujem kako joj je dah zastao u plućima. Okreće lice malo prema mojem i osjetim kako joj usne okrznu moj obraz. „A što ako smo loši glumci?” prošapće ona.

Zatvorim oči, jer mogućnost da ću stvarno voditi ljubav s tom curom za nekoliko minuta me potpuno razoružala.

„Trebao bi proći audiciju”, kaže ona. „Ako budeš uvjerljiv, možda se stvarno složim s tom tvojom apsurdnom idejom.”

„Dogovoreno”, kažem.

Ustuknem jedan korak i skinem majicu, a zatim je položim na pod. Zgrabim jaknu s ormarića i raširim je, a zatim i nju položim na pod. Zatim se vratim do ormarića i podignem je u naručje. Ona ovije ruke oko mene i priljubi glavu u moj vrat.

„Gdje ti je majica?” pita me, pomilovavši mi dlanom rame. Spustim je na pod, a zatim na leđa. Smjestim se uz njezin bok i privučem je k sebi.

„Ležiš na njoj”, odgovorim.

„Oh,” kaže ona. „Baš si obziran.”

Prinesem dlan njezinom obrazu. „To ljudi rade kad su ovako zaljubljeni.”

Osjećam kako se smiješi. „Koliko smo mi zaljubljeni?”

„Do daske”, kažem.

„Zašto? Što ti se kod mene sviđa da me toliko voliš?”

„Tvoj smijeh”, kažem bez razmišljanja, vjerojatno zato što to nisam izmislio. „Sviđa mi se to što si duhovita. I sviđa mi se kako zatakneš kosu iza ušiju dok čitaš. I sviđa mi se što mrziš razgovarati na mobitel skoro isto koliko i ja. I jako mi se sviđa što mi ostavljaš sve one papiriće s porukama napisane tvojim dražesnim rukopisom. I sviđa mi se to što tako silno voliš mog psa, jer i on tebe stvarno jako voli. I volim se tuširati s tobom. To mi je uvijek zabavno.”

Kliznem dlanom s njezina obraza do njezina zatiljka. Pomaknem svoja usta naprijed i spustim ih na njezina.

„Opa”, kaže ona. „Stvarno si uvjerljiv.”

Nasmiješim se i odmaknem. „Samo dalje igray ulogu”, zadirkujem je. „Sad je na tebe red. Što ti voliš u vezi sa mnom?”

„Volim tvog psa”, kaže. „On je sjajan pas. Također mi se sviđa što mi otvaraš vrata iako bih ja trebala željeti sama otvoriti svoja vrata. Sviđa mi se što se ni ne trudiš pretvarati da voliš crno-bijele filmove kao što se svi drugi pretvaraju jer su oni meni dosadni do bola. I sviđa mi se kad smo kod tebe i svaki put kad se tvoji roditelji okrenu od nas, ti ukradeš male poljupce od mene. No najdraže mi je ono kad te uhvatim kako zuriš u mene. Sviđa mi se što ne skrećeš pogled te i dalje buljiš bez isprike, kao da te nije sram što me ne možeš prestati gledati. Ti želiš raditi samo to zato što misliš da sam ja nešto najdivnije što si ikad vidio. Volim to koliko me voliš.”

„Imaš apsolutno pravo”, prošapćem. „Obožavam zuriti u tebe.”

Poljubim je u usta, a zatim nižem poljupce preko njezina obraza i duž brade. Stavim usne na njezino uho i iako znam da se pretvaramo, usta mi se osuše kad pomislim na riječi koje će uskoro izaći iz njih. Oklijevam, skoro se odlučim da odustati. Ali ipak, jako ih želim izreći. Jako bih želio da to ozbiljno mislim, a jedan mali dio moje duše misli da je to moguće.

Podignem ruke i prođem prstima kroz njezinu kosu. „Volim te”, prošapćem.

Sljedeći dah kojeg ispusti je dubok. Srce mi luđački lupa u grudima i ja šutim, čekam na njezin sljedeći potez. Nemam pojma što sad slijedi. A opet, nema ni ona.

Ruke joj se maknu s mojih ramena i polako se dižu prema mome vratu. Naginje glavu dok joj usta nisu priljubljena uz moje uho. „Ja tebe volim više”, šapne. Osjećam smiješak na

njezinim usnama i pitam se je li isti kao smiješak na mojim usnama. Ne znam zašto odjednom toliko uživam u ovome, ali uistinu uživam.

„Tako si lijepa”, prošapćem, približivši usne njezinim ustima. „Tako jebeno lijepa. I svaki od onih tipova koji je ovo nekako propustio, totalni je kreten.”

Ona priljubi usne uz moje i ja je ljubim, ali ovoga se puta taj poljubac čini puno intimniji. Na trenutak se uistinu osjećam kao da volim sve to u vezi s njom i kao da ona stvarno voli sve to u vezi sa mnom. Ljubimo se i dodirujemo i skidamo ostatak odjeće u takvoj žurbi da imam osjećaj da nam netko mjeri vrijeme štopericom.

Zapravo, tehnički i jest tako.

Izvadim novčanik iz džepa traperica i uzmem kondom, a zatim se spustim natrag kraj nje.

„Možeš se predomisli”, šapnem, moleći Boga da se ne predomisli.

„I ti se možeš predomisli”, kaže.

Ja se smijem.

Ona se smije.

A zatim oboje začepimo i provedemo ostatak sata dokazujući jedno drugom koliko se točno volimo.

Sad sam na koljenima, polako skupljam našu odjeću. Nakon što navučem svoju majicu, povučem je gore i pomognem joj s njezinom. Ustanem i navučem traperice, a zatim joj pomognem da ustane. Spustim bradu na njezin potiljak i

privučem je k sebi, i odmah mi sine kako savršeno pristajemo jedno uz drugo.

„Možeš upaliti svjetlo prije nego što odeš”, kažem. „Zar nisi bar malo znatiželjna da vidiš lice tipa u kojeg si tako ludo zaljubljena?”

Ona odmahne glavom i nasmije se. „Ma ne, to bi sve pokvarilo”, kaže. Njezine su riječi prigušene mojom majicom, pa odmahne glavom i nagne lice prema mojem. „Nemojmo to pokvariti. Jednom kad otkrijemo svoje identitete, pronaći ćemo nešto što nam se neće sviđati. Možda *puno* toga što nam se neće sviđati. A ovo sada je savršeno. Zauvijek ćemo imati ovo savršeno sjećanje na ono vrijeme kad smo nekoga voljeli.”

Opet je ljubim, ali to ne traje dugo jer se oglasi zvono. Ona ne miče ruke s mogega struka. Samo pritišće glavu uz moja prsa i snažnije me grli. „Moram ići”, kaže.

Zatvorim oči i kimam. „Znam.”

Iznenadim se koliko je silno ne želim pustiti, znajući da je nikad više neću vidjeti. Skoro je preklinjem da ostane, ali također znam da ima pravo. Ovo djeluje savršeno samo zato što se *pretvaramo* da je savršeno.

Počinje se odmicati od mene pa podižem ruke na njezin obraz još jednom posljednji put. „Volim te, malena. Pričekaš me nakon škole? Na našem starom mjestu?”

„Znaš da ću te čekati”, kaže. „I ja tebe isto volim.” Stane na prste i pritisne usne na moje, snažno, očajnički i tužno. Odmakne se i uputi se prema vratima. Čim ih počne otvarati, brzo joj priđem i rukom gurnem vrata da se zatvore. Pritisnem prsa o njezina leđa i spustim usta na njezino uho.

„Jako bih želio da je ovo stvarno”, prošapćem. Stavim ruku na kvaku i otvorim je, a zatim okrenem glavu dok se ona iskrađa kroz vrata.

Uzdahnem i prođem rukom kroz kosu. Mislim da mi treba nekoliko minuta prije nego što mogu napustiti ovu prostoriju. Nisam siguran da u ovom trenutku želim zaboraviti kako ona miriše. Zapravo, stojim ovdje u mraku i silno se trudim zapamtiti svaku sitnicu u vezi s njom, zato što je moje sjećanje jedino mjesto na kojem ću je ikad u životu opet vidjeti.